

OBSSESSIONS, MISTERIS I HUMOR NEGRE

PEP CASTELLANO. *DOTZE CONTES I MIG*.
EDICIONS BROSQUIL. VALÈNCIA. 2008.

Pep Castellano és ja gairebé un clàssic com a autor especialitzat en literatura infantil i juvenil, però el seu primer llibre per a adults ja va ser una agradable sorpresa, es tractava també d'un recull de contes "*Jocs de pilota*" i que tenia en comú amb aquest que també estava poblat per una galeria de personatges solitaris amb dificultats per viure l'amor amb normalitat i d'adaptar-se a la vida social.

En aquest segon recull de contes, amb el qual va guanyar el VIII premi de narrativa breu Josep Pascual Tirado 2007, Pep Castellano ens torna a presentar un altre grup de personatges sovint solitaris i inadaptats, que viuen obsessions diverses. "*L'home que patia perquè li faltava el do de la paraula*", és el conte que obri el llibre, en què el protagonista té el problema que reflecteix el títol, després de cercar diferents solucions, el remei el trobarà en els llibres, però una sorpresa final el tornarà a deixar sense paraula, i és que la sorpresa final és present en la major part dels títols. El zelador d'hospital del conte "*De plasma és!*" viu obsessionat per veure la televisió quan està de guàrdia, de manera que després de la visita d'un estrany malalt, recorre a una solució macabra per a seguir veient-la, és el més pur conte de ciència-ficció del recull, encara que aquesta és present en molts altres contes.

Aquells electrodomèstics que fan més funcions de les que se'ls demana, sovint constitueixen un problema, i l'autor escriu una esplèndida narració, carregada d'ironia al voltant de les prestacions d'una nevera, en el conte "*La nevera/frigorífic*".

El millor conte del llibre, per a mi, és sens dubte "*Volia dur el seu anell penjat del coll*", un magnífic exemple de relat negre i d'humor negre. A molt alt nivell està també "*Com una cafetera*", un altre relat negre que no és el que sembla. El cansament de la vida rutinària és present en "*Penèlope*", en què una dona ex-progre, porta una vida grisa i sense interès, i un cop de vent la fa retornar vint anys enrere quan tot era diferent, en ell podem trobar un petit homenatge a Manel Garcia Grau.

Altres contes del llibre, tenen un cert to misteriós, que deixen una mena d'inquietud després de la seua lectura, és el cas de "*El lector*" en què un boig per la lectura, es posa malalt de tant de llegir i de la pols, així que decideix desfer-se de tota la biblioteca, però s'oblida d'un llibre i el personatge protagonista cobra vida i conviu amb ell. A "*Molt barat és, el pis*", un pis es ven molt barat, perquè es suposa que és habitat per un fantasma.

De contingut molt diferent a tots els demés, pel seu to més realista, és "*El xip del baló de futbol*", en què es presenta el xoc entre la vida d'un xiquet del primer món i un altre del tercer món.

"En dotze contes i mig" apareix la petjada dels grans mestres del gènere com Kafka, Melville, Monzó o Calders, però amb personalitat pròpia. L'humor, la ironia, la intriga i el misteri són presents en aquest llibre de lectura totalment recomanable i que ens fa desitjar que Pep Castellano es prodigue més com autor de contes per a adults.

Josep Manuel San Abdón
Publicat a *La Veu de Benicarló*, núm. 646 (8-08-2008)